

L'acord mutant i la confiança minvant

Tothom sabia com acabaria aquell debat de la Llei de Pressupostos. Estava cantat: una CUP totalment protagonista, en el seu paper de flagell dels tebis i abanderat de la desobediència, havia castigat Junts pel Sí amb una esmena a la totalitat i a repetir pressupostos. Va ser el president de la Generalitat, Carles Puigdemont, qui va decidir canviar el guió, fer un cop d'efecte i esdevenir protagonista de la jornada. En acabar les votacions, va demanar la paraula i va sorprendre tothom anunciant que es presentaria a una qüestió de confiança en reprendre's el curs polític després de les vacances d'agost, un anunci que va cloure amb un missatge a tots els independentistes: "Als catalans que en aquestes hores assisteixen amb preocupació al bloqueig dels pressupostos i a les seves conseqüències, als catalans

Amb l'anunci que se sotmetrà a una qüestió de confiança al setembre, el president de la Generalitat de Catalunya, Carles Puigdemont, recupera el timó de l'agenda política, espera els resultats del 26J i afegeix pressió a la CUP.

*Reportatge d'Àlex Milian
Fotografies de Jordi Play*

que hagin votat qualsevol de les opcions independentistes que es presentaven a les eleccions del 27 de setembre, que veuen com aquest primer Govern independentista no pot aprovar els seus

primers i, de moment, únics pressupostos, jo els vull adreçar un missatge de confiança i d'esperança. I els vull dir que no estem disposats a qualsevol cosa, a qualsevol preu per continuar al Govern, ni estem disposats tampoc a renunciar al nostre full de ruta, que és la ruta cap al futur i cap a la llibertat de Catalunya".

Una moció de confiança implica posar el càrrec de president a votació en el Parlament. Un gest amb certs riscos per tal de mesurar les forces a la cambra dels representants del poble i sortir-ne reforçat o marxar cap a casa. Sovint es fa servir per obtenir un suport clar davant l'anunci d'una mesura de transcendència excepcional.

El procediment és semblant al del debat d'investidura. El president guanya la moció amb una majoria simple dels vots: és a dir que, per cobrir l'expedient, Puigdemont en tindria prou amb els vots

CONFIANÇA PERDUDA. El president Carles Puigdemont, després d'anunciar que se sotmetrà a una moció de confiança. Cares de circumstàncies a la CUP: Joan Garriga, Anna Gabriel, Benet Salellas i Mireia Vehí, al final del ple.

de Junts pel Sí (62) i dos vots afirmatius de la CUP, dels 10 diputats que va obtenir. Aquesta opció, però, difícilment deixaria satisfeta la voluntat del president d'apuntalar amb garanties la seva acció de govern.

Els terminis triats per Puigdemont s'expliquen per la impossibilitat legal de convocar eleccions anticipades abans del 4 d'agost –exactament un any després de l'última convocatòria d'eleccions anticipades que va fer en Mas el 2015. Si Puigdemont hagués convocat la qüestió de confiança la setmana vinent o l'altra –com li demanava García Albiol (PP)– i l'hagués perdut tampoc no hauria estat possible convocar eleccions fins aquell 4 d'agost. En aquest cas –i tenint en compte que Junts pel Sí diu que, si Puigdemont perd, es va a eleccions– la presidència podia haver quedat als llimbs, com a mínim, unes setmanes.

El president de la Generalitat també obté uns mesos de coll que poden obrir possibilitats diverses en el panorama polític espanyol i català. D'una banda, s'haurà pogut resoldre la incògnita del pròxim Govern espanyol després de les eleccions del 26 de juny. Puigdemont –ho ha dit explícitament– no creu que governi una opció que permeti un referèndum a Catalunya, però és indubtable que la possibilitat hi és. I el líder de Catalunya Sí Que Es Pot –i soci de les forces catalanes amigues

de Podem–, Lluís Rabell, ho recordava en una resposta a Puigdemont plena d'esperança: “No especulem sobre què passarà el 26 de juny. Entenem que per sortir d'aquest atzucac cal construir una majoria social per lluitar pel dret a decidir i cal establir complicitats amb la gent d'arreu de l'Estat que comparteix els nostres anhels de justícia social i les nostres perspectives democràtiques. Va haver-hi desenes de diputats favorables al dret a decidir que el 20 de desembre van arribar al Congrés dels Diputats i estic convençut que n'hi arribaran molts més el 26 de juny. Esperem, i treballem activament, perquè siguin suficients per decantar i generar un espai polític favorable a les aspiracions democràtiques de Catalunya. En aquest escenari treballem i en aquest escenari discutirem en tornar de vacances. I probablement trobarem altres camins més fructífers que els que s'han pres fins ara”.

En segon lloc, Puigdemont vol forçar la CUP a pronunciar-se un altre cop al seu favor, tot i que ara buscarà un acord més ferm. Ho insinuava quan, en el mateix discurs, feia referència a les “mutacions” del pacte amb la formació antiparlamentària –que “el pacte muta” ho havia dit la diputada de la CUP-CC en el seu discurs contra els pressupostos. “Tenim dret a preguntar-nos –va dir Puigdemont a la CUP– quina garantia tenim, quina garantia tinc jo, com a president, que

compliran futurs acords. Ens diuen: ‘No són possibles els del 2016, però segur que ho seran els del 2017’. Ah, sí? Segons quin acord? Signarem un acord que després també mutarà, com tots els acords, que hem vist que tenen vida pròpia?”.

La qüestió de confiança, a més a més, injecta pressió dins una CUP en la qual s'han viscut eleccions molt i molt ajustades sobre els acords amb JxSí. L'última, en la reunió del consell polític +GAP (Grup d'Acció Parlamentària) per votar l'esmena a la totalitat, l'opció d'impedir el tràmit dels pressupostos va guanyar per només dos vots.

Es viurà aquest estiu una nova edició del “pressingCUP” que els anticapitalistes denunciaven durant les negociacions d'investidura, però amb un debat intern molt més polaritzat? La decisió de Puigdemont, segons diverses fonts, va colpir personalment diversos membres de la CUP, entre els quals s'assenyala Mireia Boya, Benet Salellas i Joan Garriga. En Garriga, precisament, va provocar cares d'incrèdilitat en el banc de Junts pel Sí quan, en nom de la CUP, va fer la intervenció posterior a l'anunci de Puigdemont: “Honorable president –va dir Garriga–, després de les seves paraules, els fets han agafat una rellevància molt més important que nosaltres ens havíem imaginat o pensàvem [rumors d'incrèdilitat de JxSí]. Que ningú s'ofengui perquè diguem la veritat del que pensem, que ningú s'ofengui. Ens sentim coresponsables d'aquests fets però no culpables [aplaudiments de la CUP-CC]. I és de la coresponsabilitat en els fets i també en el procés i en els compromisos adquirits que li voldríem dir que nosaltres aquest compromís l'hem tingut, el tenim i el tindrem sempre. Acceptem el repte de la moció de confiança i l'abordarem amb responsabilitat”.

La pressió, doncs, recau ara sobre una CUP que es trobarà, amb un nou acord per signar, entre l'espasa d'aparèixer com els dinamiters del procés i la paret d'unes noves eleccions plebiscitàries. I sota el risc d'implosió per fissió interna. ●